

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 6. szám

2019. november

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Jubileumi duplaszám

„Olyan legyen a lelkünk,
amilyenek Isten templomát
látni szeretnénk”

(Szent Caesarius arles-i püspök)

„Olyan legyen a lelkünk, amilyennek Isten templomát látni szeretnénk” (Szent Caesarius arles-i püspök)

Nem a hagyományos adventi-karácsonyi gondolatokkal köszöntöm a kedves olvasót. Mostani számunk a templom születésnapjával kapcsolatban akar mesélni.

Múlt héten, amikor egy boltban vásárolva számlát kellett kérnem, és az eladó megpillantotta a plébánia nevét, ennyit mondott: „*Ja, ott van az a szép templom!*” Boldog voltam, egyből más hangulatban folytatódott a vásárlás. Rengeteg program, szebbnél szebb események, ünnepek vannak plébániánkon. Fiatalok, házaspárok, iskolások, nyugdíjasok, vendégek, zarándokok, stb., ha betértek hozzánk utána már futótűzként terjed a híre, hogy milyen közösséget tapasztaltak meg itt. De, amikor le kell írni, hogy mégis hol van ez a plébánia, meg melyik ez az egyházközség, akkor nem úgy mondják, hogy ahol ez és az a program van, hanem az, ahol az új templom van.

Nekünk a templomunk az ismeretdobjegyünk. Egy közösség igazán arról ismerszik meg, hogy milyen a

temploma. Láttam már nagyon szegényes, de gondozott templomot, de láttam már olyant is, amely szépen fel volt újítva, mindenből a legjobb volt, de az ablak pókhálós, a szőnyeg söpörtlen, a pad poros, a virág vagy mű, vagy nem is volt. A templom attól lesz szép, hogy otthonos, még, ha egy kissé furcsa otthon is. De ha van, kinek otthona legyen, akkor az már jó.

És a mi templomunknak vannak lakói. Otthonra talált már benne rengeteg ember. Megnyugvást áraszt. Aki betér, azonnal otthonra talál.

De nem elég csupán arra törekedni egy templomnál, hogy szépen legyen lefestve, hanem, hogy belül se kongjon. A belső sem azon múlik, hogy mennyi szobor, tárgy, liturgikus bútorzat van benne. Sokkal inkább azon, hogy járnak-e oda még Istent dicsérni? És akik járnak, azok milyenek? Mert, miként a címben is olvashattuk, elsőként a saját lelkünkre kell figyelni. Majd ennek a leképeződése lesz a téglából épült templom.

Hálás vagyok azoknak is, akik megálmodták, megtervezték, megépítették, akik eddig gondját viselték, de leginkább a mostaniaknak köszönöm, hogy úgy törekednek élni életüket, hogy lelkük egészségére vigyáznak, hogy emiatt a templomunk is szép lehessen.

Az ősök hagyatékát könnyebb tönkre tenni, mint megőrizni. Itt szépen őrzik ezt a drága kincset, a kertváros templomát, hogy még hosszú éveken keresztül dicsőíthesük benne Istent.

Ez lesz most itt a második adventem, második karácsonyom, húsvétom, mindenem. Mindenből csupán a második. Ezért minden újszerűen hat még rám egy darabig. Sok itt élőnek már a 15. Ezért kívánom, hogy az előttünk lévő időszak mindenkinek hozzon jubileumi gyümölcsöket, templomunk legyen továbbra is mindnyájunk otthona, háza, Istennel való találkozásaink kiemelt színtere!

„A Kertvárosban is legyen már egy templom!”

Laci atya, te már 1998 óta a Nagytemplom plébánosa vagy. Mikor merült fel először a kertvárosi templom építésének az ötlete?

1989-ben, amikor Szabó Gyula atya még ide sem költözött. Májusban volt egy papi rekollekció a Nagytemplomban, ekkor fogalmazta meg Konkoly püspök úr, hogy templomot kellene építeni Zalaegerszegen, nézünk helyszínt. Több helyszínt is megnéztünk, ez a helyszín, ahol végül is ez a templom felépült, tűnt a legalkalmasabbnak.

Ez az önkormányzaté volt?

Igen, az önkormányzaté volt, voltak is rá tervek, de nem valósultak meg. A Nemzetőr utca végén is volt egy terv, ahol pályázat is volt a templomépítésre, de az akkori költsége 7-800 millió forint lett volna.

Tehát az egy eléggé grandiózus terv volt!

Így van, 1993-94-ben az egy hatalmas összeg volt és akkor egy időre abbamaradt a templomépítésnek a gondolata. Egészen 1998-ig, amikor egy egyházközségi ülésen felmerült, hogy kellene templomot építeni, tudniillik mégiscsak egy tizenöt-ezres városrésze-ről van szó. A nagytemplom az öregeknek már messze volt.

A kertvárosi közösségnek volt lehetősége helyben szentmisén résztvenni?

Az Apáczai Csere János Művelődési Központban, az előcsarnokban misézhattunk, mivel erre a hívek körében nagy igény volt. Mindig várták a híreket a hívek, hogy akkor most elkezdjük az új templom építését. Nagyon sokat imádkoztak érte, nagyon buzgón és nagyon sokan segítettek ott. Akkor volt a nagy öröm, amikor 2000-ben bejelentettem, hogy akkor elkezdjük terveztetni a kertvárosi templomot.

Tehát plébánosként már egy élő közösségnek építhettél templomot. Ha jól tudom Czigány István urat kérted fel erre a munkára.

Igen, Czigány István építészmérnök úrral közösen átbeszéltük milyen gondolatunk van, milyen formátumú legyen a templom, mi az, ami prioritást élvez egy modern templom esetében. Egy centrális elrendezésű templom terveit készítettük el, ahol az oltártól a hívek egyenlő távolságra vannak. Ez azért is hasznos, mert amikor a miséző pap beszél körbe tudja hordozni a tekintetét és látja, hogy kik vannak ott, mert közel vannak az oltárhoz. Én a nagytemplomban néha furán érzem magam, mert hátrafele 30-40 méterre nem látok el annyira...a kertvárosi templomban ez a távolság viszont 15-18

méter, így kényelmesen be lehet látni, hogy kik vannak ott a templomban.

Illetve a hívek is érezhetik, hogy a liturgia részesei.

Pontosan, bekapcsolódnak a liturgiába, szinte ott zajlik a szemük előtt, meg a szívük előtt.

Ennek a centrális elrendezésű csarnoktemplomnak az építkezése 2003. március 24-én kezdődött, erről mesélj nekünk!

Amikor 2002-ben bejelentettem, hogy a templom alapkövetétele következik, akkor ujjongás tört ki az ÁMK-ban. 2003. márciusában elkezdődött az építkezés tereprendezéssel és így fokozatosan felépült a templom, emelkedett, az altemplommal együtt. És a 2003-as év éjféle miséjét már az altemplomban tudtuk végezni, amikor hideg is volt, de a hideg ellenére teljesen tömve volt az altemplom. Belegondoltam, hogy hát decemberben Betlehemben is hideg van hajnalban...ez nagy öröm volt, megható volt az az éjféle szentmise. Közben a liturgikus tárgyakat külön terveztük, abba már Budaházy Tibor művész úr is besegített nekünk. Az oltár, az ambo, a tabernákulum, sőt még a székek is külön terv szerint készültek, a liturgikus előírások szerint. Csapatmunkával, Czigány mérnök úr vezetésével összeállt a templom belseje, külseje.

A belső tér kialakításánál maradvá: a templom aljzata nemes mészkővel van burkolva, az oltár, ambo, tabernákulum márványból készült.

Az oltár bolgár márvány, egy kis mintától eltekintve

egységes fehér. Nem akartuk, hogy beleolvadjon a süttői mészkőbe, szeretttük volna, hogy kiemelkedjen és ezt így sikerült megoldanunk.

És az oltár mögött egy hatalmas kereszt van elhelyezve...

...egy hatalmas, nagy kereszt, ami adta magát, mert ez egy tartószerkezet, adta magát, hogy akkor erősítsük ki keresztnek. Volt rá tervünk, hogy hogyan lehetne kiemelni, megerősíteni a keresztet, de ez legyen már a jövő nemzedék dolga!

A templomban a hívek székeken foglalnak helyet, ezt gondolom az indokolta, hogy mobil legyen a belső tér és hogy többen beférjenek.

Igen, hogy többen beférjenek, mert ha padokat teszünk be, ami logikus lett volna, akkor körülbelül egyharmadával kevesebb hely lenne. Így viszont a székekkel sokkal több helyünk van, kényelmesen le tudnak ülni és mégse foglal annyi helyet, mint a pad. Illetve, ha olyan program van a templomban, akkor mobilitás van, több célra is lehet használni.

A templomhoz tartozik egy aránylag nagy karzat is, ahol a hívők szintén helyet tudnak foglalni, illetve onnan történik a szentmise szövegeinek kivetítése, valamint a zenei szolgálat.

Miután költséget kellett kímélnünk, ezért úgy döntöttünk a tervező úrral, hogy a templom területének majdnem a fele legyen a kórus. Ezt az is indokolta, hogy egy ilyen elrendezésű kórusról könnyen lehet az oltárra tekinteni, tehát odafönt is nagyon sokan elférnek.

Az egyéb helyiségek kialakítása is egy modern templomfelfogást tükröznek.

Annak idején az volt a gondolatunk, mivel a kertvárosba nem volt tervezve plébánia, hogy legyen a hívő közösségnek valamilyen helye, ahol összegyűlhetnek, ne az altemplomba kelljen menni és ne a főhajóba. Emiatt alakítottunk ki egy keresztelőkápolna jellegű helyet, ami befejezi a templomnak az északi részét. A kápolnában szintén székek vannak, így bármilyen rendezvényt meg lehet tartani, szolgálhat közösségi alkalmak megtartására, hívek megvendéglésére. A sekrestye felletti részre fel lehet menni, ahol van egy kiszolgáló helység.

A templom építésének megkezdésétől számítva 20 hónap telt el és 2004. november 28-án már a felszentelés zajlott. Ez egy gyors építkezés volt, tehát meg volt a megfelelő ember, aki irányítja ezt az építkezést és meg volt a megfelelő kivitelező is.

A kivitelezést a Kónya Zoltán mérnök úr vezette K+K Bau Kft. végezte, kiváló munkát végeztek. Kónya mérnök úr szinte naponta ellenőrzött ott mindent, igazából mind a mai napig olyan különösen nagy javítást nem kellett a templomon elvégezni. Ezen a másfél éven én is csodálkozom azóta is, hogyan sikerült ennyi anyagi

dolgot összeszedni. Egyetlen egy alkalommal voltunk kicsit megszorulva, de a következő napon ugyanannyi adományt kaptam, mint amennyit ki kellett fizetni.

A Szentlélek azért segített.

Az isteni gondviselés hatalmas volt ennél a templomnál. Kértem Mindszenty bíboros úr segítségét is: ha már annak idején Olába épített templomot, mert sok a hívő, akkor a Kertvárosban is legyen már egy templom! Hála a Jóistennek sikerült így felépíteni!

A templom viseli Mindszenty bíboros úr nevét, mint Mindszenty Emléktemplom, ugyanakkor a titulusa Szűz Mária Szeplőtelen Szíve lett.

Akkor lesz ez egy kicsit más, majd ha Mindszentyt boldoggá avatják, mert akkor lesz szinte egy másik titulusa is a templomnak. Ezt a templomot Mindszenty tiszteletére akartuk építeni, mivel sokat tett Zalaegerszegért, a vallási, kulturális életért. Mindszenty bíboros úr hatalmas segítség volt nekünk az égből!

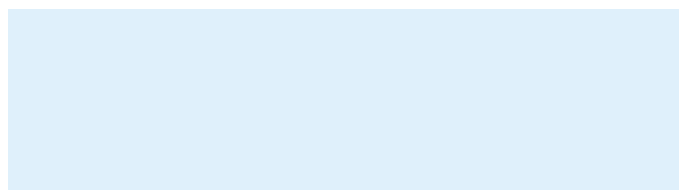
A templom felszentelésének napjára hogyan emlékszel vissza?

Iszonyatosan készültünk, hatalmas próbák voltak előtte. Bodorkós Imre atya, aki akkor a káplán volt és egy liturgikus, összeszedte a gyerekeket, a kispapokat asz-szisztálni. Konkoly püspök úr, az akkori egyházmegye főpásztor konszekrálta a templomot. A háromórás szertartás felemelő volt, több ezren voltak, a főhajó és még az altemplom is tele volt, ahol kivetítőn követhették a hívek a szertartást, de a templomon kívül is rengetegen álltak.

Eltelt néhány év és Veres András püspök úr úgy döntött, hogy egy önálló plébániát hoz létre a Kertvárosban.

Igazából nagyon gyorsan történt ez, egy tanácsadói ülésen jelentette be, hogy hozzunk létre egy új plébániát itt. Kérte, hogy jelöljük ki a határait, ezt sikerült jól elrendezni. Kiválasztottuk a plébánia házat és attól kezdve ugyan besegítettem, mivel jobban ismertem a Kertvárost, mint az új plébános, Kürnyek Róbert atya, de szép lassan átadtam mindent, hogy az Úr Jézusnak a nevében az új plébánia működjön tovább. Most nagyon örülök annak, hogy a tanítványom, a János atya itt a plébános.

Mi is nagyon örülünk neki, köszönöm a beszélgetést Laci atya!

Az első templomépítésem

Talán 2002. ősze lehetett, amikor felkérést kaptunk ajánlat adásra az új kertvárosi templom szerkezetének megépítésére. Ez egy olyan pályázat volt, amiben bizonyos mértékű szabadságot is adott a kiíró a szerkezeti váz kialakításában az ajánlattevőknek. Úgy emlékszem, hogy 3 pályázó volt. Ketten előregyártott szerkezetben gondolkoztak, mi viszont a monolit vasbetonszerkezetet preferáltuk. Volt zsaluparkunk, autódarunk és kiváló szakembereink, ezért választottunk az olcsóbb, de sokkal nehezebb szerkezeti kialakítást.

Ha jól emlékszem 2002. december 20. körül kellett beadnunk az ajánlatunkat. Karácsony és Újév között Szentendrén pihentünk, amikor Szecsányi László a templom statikusa hívott, hogy megtudakolja, „Zoli! Nem számoltatok el valamit a kertvárosi templom ajánlatában? Minden része hasonló a konkurensekéhez, de a vasbeton szerkezet nagyságrendekkel olcsóbb nálatok.” Pár másodperc átgondolás után határozottan mondtam, hogy biztosan jó az ajánlat. Úgy gondolom, az addigi munkáinknak és ennek az árkülönbségnek köszönhetően azt, hogy életem első új építésű templomát kollégáimmal és két nagyszerű Lászlóval megépíthettük. Azért a „két nagyszerű László” jelző, mert itt ismertem meg Stróber László atyát, aki építészeket meghazudtoló tudással rendelkezik a templomépítésről, a hozzá kapcsolódó anyagismerete lenyűgöző és Szilvás László műszaki ellenőrt, aki tapasztalatával, problémamegoldó képességével érdemelte ki nálam e jelzőt. Ennél a munkánál alakult ki életemre szóló barátságom mindkettőjükkel.

Az építés 2003. tavaszán kezdődött. Úgy gondolom, hogy a Beruházó elvárásainak megfelelően tettük a dolgunkat, mert Dr. Konkoly István megyéspüspök állítólag többször ezt a templomépítést hozta fel példának a korábban, Szombathe-

lyen elkezdett, szöllösi Jézus Szíve templom építőinek, ha elakadtak valamiben.

2003. végére a szerkezeti váz összeállt, de a mostani liturgikus tér a több szintes belső állvány miatt egy őserdőhöz hasonlított, ezért Stróber atya azzal az ötlettel állt elő, hogy a karácsonyi éjféli misét az altemplomban kellene megrendezni. Itt a belső vakolás már elkészült, de csupán fóliázva voltak az ablakhelyek. Rendkívül hideg éjszaka volt, a tájat hófödte, ennek ellenére zsúfolásig megtelt az altemplom. Betlehemi körülmények között zajlott a szentmise. Az altemplomba beköltözött a fény és a szeretet. Körülnézve, senkin sem láttam, hogy fázna, mindenkinek a tekintetéből a boldogság áradt, ami bemelegítette a helyiséget. Nekem ez egy életre szóló élmény volt.

A szerkezetépítés elkészítése után megbízást kaptunk a befejező munkákra is. Az építés ezen részéből két érdekes dolgot szeretnék megosztani. Az egyik az oltár mögötti hatalmas kereszt kialakulásának története.

Eredetileg a statikai számítások indokoltak egy testes oszlopot, ami kilógott a falsíkból, és ami talán el-

kerülhette Czigány István építész figyelmét is, aki a templom megálmodója volt. Egyik helyszíni szemlén szembesüt vele, hogy ez az oszlop nem kerül eltüntetésre és jelezte, hogy ez Őt nagyon zavarja. Kicsit tanácstalan voltam, hogy most akkor mi lesz. Másnap reggel aztán hívott megnyugtatóan, hogy nagyon is jó helyen van az az oszlop, mert éjjel megálmodta a funkcióját. Kereszt lesz belőle.

A másik érdekes felismerés a templomtér csúcsában megjelenő árnyék, ami számomra a Szentháromság beköltözését szimbolizálta és az első világítási próbáknál szembesültünk vele. Felfedezésünket aztán nagyon boldogan mutattuk be Stróber atyának.

Ahogy azt már említettem, ez volt életem első templomépítése. Itt ismertem fel, amit addig csak sejtettem, hogy nincs a szakmánkban nagyobb, felemelőbb dolog, mint Istennek házat építeni. Hálás vagyok azért, hogy ennek az első templomnak köszönhetően lehetőséget kaptam több új templom, kápolna, miséző hely építésére és régiak felújítására. Bízom benne, hogy a munkánk a jó Isten és a hívő közösségek meglegedésére szolgál.

„Lakozom bennük és közöttük járok”

2000. december 31. Hálaadásra jöttünk össze az Apáczai ÁMK-ban. Kirner Zoli atya mutatta be a szentmisét. Én már akkor ott szolgáltam, valami erősen odaláncolt a közösséghez. Már nagyon vártuk, hogy saját, meghitt templomunk legyen.

A szentmise után Lutter Tibinél összejöttünk egy beszélgetésre. Zoli atya, Dittmayer Robi, Farkas Márta és én. Akkor még velünk volt Farkas Zoli és a testvérem, Éva is. Beszélgettünk, tervezgettük, hogy milyen is legyen az új templom. Mindig öröm volt, amikor Stróber László atya megjelent a szentmisén, mert tudtuk, valami fontosat fog bejelenteni.

Mekkora öröm volt, amikor tájékoztatott bennünket, hogy sikerült méltó helyszínt találni a felépülő templomnak a város adományozásából – bár az eredeti elképzeléstől eltért –, elkészültek a tervek, a város vezetése jóváhagyta, létrehozták az alapítványt, már csak imádkozni kell, hogy a szükséges anyagi erőforrásokat előteremtsük.

Imából nem volt hiány, hisz templomi közösségünk, imacsoportunk,

Cursillos közösségünk és a családos közösségünk tagjai minden alkalommal buzgón imádkoztak, kérve a Szűzanya hathatós közbenjárását e nemes cél érdekében.

Emlékszem, akkoriban volt egy álmom. Azt álmodtam, hogy felépült a templomunk. Rekord idő alatt, nem kellett neki két év. Sokan és sokat adományoztak, a hívek naponta ellátogattak az építkezés helyszínére, süteményt, teát vittek az építkezésen dolgozóknak. Cursillos közösségünkben el is meséltem ezt az álmot. Kedvesen mosolyogtak, és bölögáltak, hogy szép, szép, de ez csak álom.

Aztán elérkezett 2002. szeptembere. Alapkőletétel! Micsoda öröm volt! Az Apáczaiból körmenetben mentünk az épülendő új templomhoz. Alig tudtam visszatartani az örömkönnyekeket, hogy no lám, mégis lesz templomunk! A tél közeledtével közel fél évet kellett várni, hogy elkezdődhessen az építkezés. Napról napra szemtanúi lehettünk a folyamatnak, ahogy épült templomunk, melyet testvérem meg is örökített fényképezőgéppel.

2003. karácsonyán az altemplom már elkészült. Bár ajtó még nem volt – egy fakeretre kifeszített fólia töltötte be ezt a szerepet. Robi, Tibi és Zoli szereztek egy nagyobb teljesítményű hőszigetelőt, amivel sikerült a hideg téli éjszakát kellemesebbé tenni. Lámpa sem volt még, olyan volt az altemplom, mint a Betlehemi istálló. Az Apáczaiból kölcsön kaptunk egy paravánt, ami a Gyermek születését és a napkeleti bölcsek hódolatát ábrázolta. Ez volt az egyetlen díszítés a csupasz falakkal borított templomban. Így vártuk az Gyermek Jézus eljövételét, ezt az áldott születésnapot! Aztán egyre többen érkeztek, mint a pásztorok, akik hírül kapták a Megváltó születését! Az éjféli mise kezdetére zsúfolásig megtelt a templom. Nem voltak székek, pár padot vittünk, hogy az idősebbek le tudjanak ülni. Szá-

momra ez volt a legemlékezetesebb éjféli szentmise. Az egyszerűség, az öröm minden jelenlévő szívét eltöltötte! Boldogok voltunk!

Másfél év alatt valóban felépült Isten háza! Szinte minden úgy volt, ahogy akkor álomban megjelent! Szorgos kezek munkálkodtak a takarításban, díszítésben.

Elérkezett 2004. november 28. Advent első vasárnapja, amikor Dr. Konkoly István püspök atya felszentelte templomunkat és a hívekkel birtokba vehettük a Szűzanyának ajánlott templomunkat.

A templom belső szépítgetése, díszítése azóta is tart. Laci atya Szentföldi látogatása előtt felmerült a vágy egy szép Keresztút felállítására. Katalógusokat böngészünk, és rátaláltunk arra a Keresztútra, ami most is díszíti templomunkat. A zarándok utat megkoronázta, hogy 14 utas egy-egy stációt hozhatott magával. Az olajfából kifaragott kis mesterművek Szentföld üzenetét hozták el számunkra.

A felszenteléstől 15 év telt el. Sok szép lelki ajándékot kaptunk az együtt eltöltött szentmiséken, imaórákon. Számos lélekemelő koncertnek lehettünk részesei az elmúlt években. Hálátelt szívvel gondolunk vissza Regina Collins nővér gyógyító - tanító lelkigyakorlatára, vagy a Medjugorje napra.

Bár már 5 éve, hogy az Úr új szolgálati helyet jelölt ki számomra, mindig nagy szeretettel jövök vissza ebbe a családdá kovácsolódott közösségbe. Ahogy Péter apostol leveleiben buzdít bennünket, én is ezt üzenem közösségünk minden tagjának:

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papossá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1 Pt 2,5)

Mit olvashattunk az „Ünnepi Harangszó”-ban a kertvárosi templomépítésről?

A templom tervezője, Czigány István a templom tervezése kapcsán írja 2002-ben:

„10-12 évvel ezelőtt merült fel a Kertvárosban a templomépítés szükségessége. Ekkor az Egyházközség az Önkormányzat és az Építész Kamara bevonásával tervpályázatot írt ki a templom tervezésére.

Helyszínként – több lehetőség közül választva – az Átalszegett utca és a Göcseji út közti terület lett kijelölve, amelyet az önkormányzat ingyen biztosított. Az akkori elképzelések között a templom mellett altemplom, plébánia, lakások, oktatóbázis szerepelt. A tervpályázat eredményes volt, 7 pályamű érkezett be. (...)

Aztán az egyházközség igényei változtak – nőttek -, a terület kicsi volt. A kertváros déli részén, az Alsóerdő feletti domboldalon jelölt ki területet az önkormányzat templom és katolikus kultúrcentrum részére. Az építési engedélyezési tervek el is készültek, de a megvalósításnak reális lehetősége nem volt.

Eltelt néhány év, az igény változott: kisebb beruházással az eredeti helyszínre, az eredeti tervek felhasználásával valósítsuk meg a templomot az altemplommal, de plébánia és oktatóbázis nélkül. Ez ügyben 2000. év végén keresett meg a plébános úr. A kérés fellelkesített, (...) az eredeti templomtelepítési elképzelésem mellett maradtam, természetesen az elmaradó funkciók miatt kis mértékben módosítva. A telepítés lényege, hogy a terepadottságok miatt kétszintes templomtér alakul ki: a templom főbejárata előtt egy nagyobb, szabadtéri szertartásokra is alkalmas tér, amely parkolóval folytatódik, adott esetben ez is igénybe vehető a hívek elhelyezésére. Valamint kialakult a templomtól nyugatra egy kisebb tér az altemplom bejárata előtt, egy szinttel a templomtér alatt, lépcsővel, sétánnyal összekötve azzal.(...)

A templom kialakításánál kérdés volt, hogy „a templom az európai templomépítészet hagyományait követve hosszahajós elrendezésű legyen-e, vagy az új liturgikus ajánlásokhoz igazodva centrális elrendezésű csarnoktemplom alakuljon-e ki. Az alternatívákat többször egyeztettem a plébános úrral, az egyházközségi képviselőtestülettel, többször voltunk Budapesten az Egyházművészeti Tanács vezetőjénél, Farkas Attilánál. Ő, valamint Budaházy Tibor festőművész határozottan kiállt a centrális térképezésű templom létesítése mellett.(..)

A templomtér belső kialakításában – noha a csarnoktemplom jelleg dominál – a hagyományos építészet formaelemei visszatérnek. Olyan templombelsőt szándékoztam teremteni, ahol a hívó nyugalmat talál, elmélyülhet az imádságban, szertartás alatt figyelmét az oltár felé irányítják a belső tér elemei, a megvilágítás, a színek.

(Ünnepi Harangszó, a zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója IX. évfolyam 4. szám, 2002. július-augusztus 2-3. p.)

A templom építetője, Stróber László apátplébános a templom kivitelezése kapcsán írja 2003-ban:

„2003. március 24-én, hétfőn kezdődtek el – nagy örömünkre – az épülő templom munkálatai. A földmunkák elvégzése után megtörtént a síkalapozás, elindult az altemplom építése, illetve azon oszlopok elkészítése, amelyek tartani fogják a templomteret és a tornyot. (...)

A templom alsó szintjén az altemplom található. Kegyeleti hely lesz: urna elhelyezésére és koporsós temetésre egyaránt lehetőség nyílik. Területe kb. 400 m² lesz.

A templomtér szintjén lesz a főhajó a liturgikus térrel. Ez centrális elrendezésű, középpontban az oltárral és ezzel szeretnénk biztosítani a hívek még aktívabb részvételét a liturgiákon.

Az oltár mögé terveztük a papi széket és a segédkezők ülőhelyeit. A tabernákulum az oltár mögötti fal jobb oldalán kap helyet, a keresztlőkút pedig a bal oldalon. Az ambó, az Isten ígéje hirdetésének helye, az oltár jobb oldala mellett lesz elhelyezve.

A karzat (kb. 150 m²) kettős funkciót tölt be: az orgona, illetve az orgonista helye lesz, és a hívek egy része itt vehet részt a szentmisén. A liturgikus tér a karzattal együtt kb. 450 m² tesz ki és így a templom befogadóképessége – zsúfoltság nélkül – kb. 600 fő. (...)

A templomtér szintjén lesz a sekrestye, a különböző kiszolgáló helyiségekkel. A templom északi oldalán helyezkedik el a közösségi terem. Ez a téli hidegben hétköznapi kápolnaként is működni fog. Még egy közösségi helyiség lesz a sekrestye feletti padlástér szintjén. Szeretnénk, ha ezekben a közösségi termekben minél több csoport találkozna.

Szép feladatot vállalt magára plébániánk a templomépítéssel.”

(Ünnepi Harangszó, a zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója X. évfolyam 3. szám, 2003. május-június 7. p.)

A templom építetője, Stróber László apátplébános a templom kivitelezése kapcsán írja 2004-ben:

„Az új templom építésével kapcsolatban sok-sok visszajelzést kaptunk, amely erőt ad a munkálatokhoz. Sokan el-elvétálnak az épülő templom mellett, sőt a bátrabbak alkalmanként be is kéretőznek, hogy közvetlenül megnézhessék a templomot kívülről-belülről.

Persze ezidáig csak állványerdőt láthattak és az ott felhalmozott anyagokat. Dolgoztak festők, villanyszerelők, asztalosok, burkolók stb., mert augusztus elejére jutottunk el arra az állapotra, hogy a belső szakipari munkák legnagyobb része befejeződött.(...)

A liturgikus teret – a II. Vatikáni zsinat előírásainak megfelelően – centrálisan alakítottuk ki. Ez azt jelenti, hogy a templomtérben minden sugarasan irányul a li-

turgikus tér felé. A szentélyt három lépcsőfok emeli ki a hajó teréből.(...) Az oltár, az ambó és a tabernákulum bolgár mészkőből és márványból készül. A szentély falán egyszerű, de impozáns keresztet sikerült kialakítani.

(...) A testvérek érzékelhetik, hogy a tervezővel és azokkal, akik segítettek é segítenek a templom külső és belső megformálásában, igyekeztünk a legegyszerűbben, hivalkodást nélkülözve mindent megvalósítani. Úgy gondoltuk, hogy az „egyszerű” is lehet szép, szívet-lelket gyönörködtető.”

(Ünnepi Harangszó, a zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója XI. évfolyam 4. szám, 2004. július-augusztus 3. p.)

A mozaikról és megint a mozaikról

A dolgok általában előbb kezdődnek, mint mi azt gondoljuk. Nincsen ez másként a mozaikkal sem. Úgy vettem át a plébániát, hogy Róbert atya meghagyta „hajtani kell az ügyet”. Tettük is! És biztatott minket a sok hívő, akik kérdezték, hogy lesz-e egyáltalán a mozaikból még valami? A korábban megkeresett Fecske Orsolya SSS testvér jelezte, hogy két éve állt az ügy, mert munkatársa betegsége miatt nem tudja elkészíteni az általa készített tervek szerinti mozaikot. Felkínálta a lehetőséget, hogy más technikával (festett fal vagy nagyméretű, festett kövek felragasztása) elkészíti az alkotást. Mivel a hívek mozaikra adták adományait, ezt nem vállalhattuk fel.

Így kerestünk meg egy budapesti vállalkozót és Dancs Jeanette tanárnőt, hogy tegyenek javaslatot, miként oldanák meg a mozaik elkészítését az altemplomba. Elmondtuk, hogy mi lenne a koncepció, milyen stílusú képet szeretnénk. Többszöri egyeztetés, közös ötletelés, hosszú tervezés után végül is Dancs Jeanette művésznő egyik tervét fogadtuk el.

A döntés megszületése után jöttek a mérések, hogy mi mekkora és hogyan férünk bele nem csak a négyzetméterbe, hanem az anyagi lehetőségekbe. A modern technika ma már sokat tud segíteni. Így, nekünk, akik nem tudtunk mindent elképzelni, falra vetítve mutatta meg, hogy kb. miként fog mutatni.

Nyári szünet elején állt neki a tanárnő és közel 3 hónapon keresztül alkotott. Egyszer én magam is jártam a

„műteremben”, ahol láthattam a kép születésének vajdásait. Szeptemberben Szombathelyről kisebb-nagyobb alkotóelemeire szedve szállították a helyszínre, ahol egy burkoló helyezte fel a részeket. Ez sem volt gyerekjáték, hiszen a kép minden apró köve azonnal potyogott, ha hajlott a kép. Sok fejfájást okozott, míg végül is felkerült az egész műalkotás. De megérte. Nagyon szép pillanatok voltak, amikor a helybéli hívek is eljöttek, hogy egy-egy mozaikdarab beillesztésével részesei legyenek ennek a műalkotásnak.

Így valósult meg, hogy a kompozíció központi részében Mária elszenderülését, halálát látjuk, valamint azt, hogy Jézus magához öleli az ő testét, felveszi a mennybe és elfogadja mindazt az életet, amelyet Szűz Mária Szeplőtelen Szíve hivatott szimbolizálni.

A kép két oldalán egy-egy angyal látható, kezükben tömjéntartó és pálmaág. A képen egy idézet is olvasható: „Szívem az Úrban bízott és ő megsegített” (Zsolt 28,7). A Zsoltárok könyvének ez a sora bennünket is ösztönöz, hogy bízzuk életünket az Úrra.

A kép nagyon szépen harmonizál templomunk stílusával, modernségével, mindemellett a hagyományos mozaikábrázolás és ikonográfia is be lett építve. Központi jelenete pedig összekapcsolja Szűz Mária Szeplőtelen Szíve templomtitulust az altemplom urnatemetői funkciójával.

A fűzfák között lenn, a parton
 úgy szikrázik föl most az alkony,
 akár aranylő mozaik,
 melynek üveglap-sorait
 úgy illesztette régi mester
 kitartással és türelemmel,
 hogy fényeiken át szemed
 meglássa mintegy az eget:
 minden kövecske egy ima,
 engesztelő liturgia,
 s a boltívek súlyos kőtömbjén
 légiesen lebeg, mint tömjén.
 Magába zárt tökéletesség,
 mely Isten láthatatlan testét
 sugározza a Földre le.
 Örökmécs-fényű szín-zene.
 / Marton Árpád: Mozaik/

Mióta elkészült az altemplom mozaik díszítése, sokszor lementem, leültem elé, néztem, és próbáltam megfejteni, hogy miért tud annyira magával ragadni szépsége. És mindig valami új kis részletre tudok rácsodálkozni.

De mit is ábrázol a kép?

A kép alapkonceptiója az volt, hogy illeszkedjen a kertvárosi templom modern építészeti stílusába, miközben az altemplom temetői miliójével is harmonikus egységet alkot. Mindemellett jelenítse meg valahogyan a templom titulusát, Szűz Mária Szeplőtelen Szívét. Így született meg a ma látható kép terve, majd a megvalósult műalkotás is.

A kép központi alakja Jézus, aki ölében tartja édesanyjának, Máriának éppen elszenderülő testét, másik kezével pedig magához ölel egy szívet, Szűz Mária Szeplőtelen Szívét. Ebben a nagyon szeretetteljes gesztusban két Máriával kapcsolatos dogma is benne van: Mária eredendően mentes minden bűntől: fogantatása első pillanatától mentes az áteredő bűn minden szennyétől és nem is követett el bűnt, vagyis szívét nem szennyezte be a bűn. A másik, amelyet 1950-ben fogalmazott meg az Egyház: Szűz Mária, miután befejezte az ő földi életét, a testével és a lelkével felvétetett a mennyei dicsőségbe. Ez a két tanítás jelenik meg a mozaik középső részén. Méghozzá úgy, hogy Jézus mindvégig a legközpontibb szereplője a történetnek. Az alakok közül Ő van a legmagasabban, keze többszöröse egy normál emberi kéznek. Ő nem ember nagyságú, Ő sokkal nagyobb!

Ráadásul a mozaik központi eleme egy hatalmas mandula alakban jelenítődik meg. Ha két halmaz metszését nézzük az egy ilyen alakot formáz. Mivel Jézus valóságos Isten és valóságos ember, ezért Ő a két halmaz metszésében ábrázolható. Ezt már az első századok

zsinatai és azok krisztológiai dogmái is megfogalmazták (*Nícea, Efezus, Kalkedon*). Így egy nagyon ősi ábrázolásmód a manorla alak, amelyet pl. sok antik, római mozaikon is felfedezhetünk. Emellett az így megjelenő csúcsívesség megint csak harmonizál a templom stílusával, az ablakívek égbe nyúló alakjával.

A központi kép aljában egy szentírási idézet olvasható a Zsoltárok könyvéből: „*Szívem az Úrban bízott és ő megsegített*” /Zsolt 28,7/. Ez akár lehetne Mária hitvallása is. Az Ószövetség gondolatvilágában a szív nem az érzelem, hanem az értelem központjaként szerepel. Vagyis ez a bizakodás egy tudatos döntés, nem csak érzelmek, hangulati hullámzások. Ha mi is Isten mellett döntünk, szívünk benne bízunk, akkor minket is meg fog segíteni.

Látva a központi alakokat vágy ébred bennünk, hogy de szeretnénk mi is ott lenni ahol Jézus, ha minket is átölelne, mint Máriát, minket is elfogadna, mint Mária áldozatát, egész életét. Ahhoz, hogy mi emberek eljuthassunk Istenhez, bizony meg kell tisztulnunk bűneinktől és a bűn okozta sebeknek be kell gyógyulnia. Ezért szegélyezi a képet a lángnyelvek sora. Az altemplom kétoldalt sorakozó urnáinak iránya így lesz mindenkinek egyértelmű: mindannyiunk végső célja, hogy vele lehessünk.

Van azonban még két figurálisan ábrázolt alak: két angyal. Az angyalok a két világ határán vannak: mert egyrészt teremtmények, mégis szellemi lelkek, akik nem kötődnek az anyagvilághoz. Így elhelyezkedésük is beszédes: egyszerre térdet hajtó, mint, aki már ott van Isten színe előtt és egyszerre egy lépő, mint aki igyekszik felé. Mindketten tartanak valamit. Egyikőjük egy arany tömjéntartót. A Krónikák könyvében már a mennyei szentély előképeként alakították ki a szent sátrat, majd ugyanígy a jeruzsálemi templomot. Mindkét helyen arany tömjénezőkről olvasunk. A Jelenések könyve is arany tömjénezőről beszél, de hozzá teszi, hogy sok tömjént is kapott az angyal. Ezt a sok tömjént tartalmazó tömjéntartót kívántuk megjeleníteni: az imádás, az imádság tömjénje van benne, amelyet mitőlünk, emberektől visznek Isten színe elé.

A mások angyal kezében viszont egy pálmaág van. A győzelem szimbóluma. Nem csak Krisztus győz a halálon, hanem ennek a győzelemnek a részesévé tudja tenni Jézus azokat, akik méltók az üdvösségre. Vértanúk kezében szoktuk látni leginkább. Az angyal ezt nekünk akarja nyújtani, adni. A kérdés, hogy tényleg olyan életünk van-e, hogy nekünk akarja adni Jézus? Vagy, ahogyan Jézus fogalmazott: „*A kérdés csak az, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?*” /Lk 18,8/.

A kb. 10m² mozaikban meglehetősen sok az arany színű darabka. Az arany mindig a trantszcendens világot akarja kifejezni. Színében mégsem hivalkodó, nem rikító a kép. A halványbarna, homok szín kellemessé teszi az összehatást. A színek játékára még rásegít, hogy egy-egy üvegmozaik sem csupán egy színből áll. A színes

üveg eleve lehetőséget kínált, hogy színátmenetek jelenjenek meg.

Mivel üvegmozaikról van szó, az emberben ösztönösen keltődik egy olyan érzés, hogy az üveg az vág. Ezért még arra is figyelt a tanár, hogy a darabkák ne legyenek háromszögszerűek, mert az még a szúró érzést is kelthetné bennünk. Vagyis idegenkednénk attól, hogy közelről lássuk. De a művészi munka csalogat. Miután megnéztük távolról, érdemes közelebb is menni hozzá, aprólékosságában is gyönyörködni! Hogyan kell az

arcnak formát adni nemcsak a színek játékaival, hanem a mozaikdarabok irányával? Mennyi kis darabkából áll össze Jézus szakála? Milyen szép, nőies kéz lett Mária keze, míg Jézusé nagy, erős, férfias.

A kép alján egy hármast fonatú színes szegély fut végig, amelynek jobb sarkában az elkészülés dátuma is sze-repel. Valamivel felette pedig, szolidan, szinte rejtve a mozaikot készítő művész névének monogramja olvasható: Dancs Jeanette.

BEMUTATKOZÁS

Nyisztor Krisztián

Határok nélkül Isten szolgálatában

Nyisztor Krisztián vagyok és Romániában, Comănești, magyarul Kománfalva városában születtem 1980. április 14-én. Bár Kománfalván születtem, de Pusztinában nőttem fel, egy olyan településen, ahol az archaikus, azaz a régi magyar nyelvet beszélik.

Odahaza szüleimtől a csángó magyar nyelvet tanulhattam, ez az anyanyelvem. Van egy lánytestvérem, aki Jászvásáron dolgozik egy multinacionális cégnél, angol-spanyol kapcsolattartóként.

Gyermekkoromban szüleimmel rendszeresen jártunk templomba, de magyar nyelvű misén egyszer sem tudtunk részt venni. Csak a diktatúra után nyílt lehetőség magyar misén való részvételre. Elsőtől ötödik osztályos koromban szinte naponta jártam szentmisére, ahol minisztráns szolgálatot is szerettem vállalni. De abban az időszakomban a papi hivatáson még nem gondolkoztam.

Gimnáziumba egy erősebb iskolába kerültem Pusztina mellett. Ezt követően egy katonai líceumba kerültem 4 évre, mert legfőbb vágyam az volt, hogy pilóta legyek. Fiatal koromban szerettem nézni a katonai vadászpilótákat, meg a szuperszonikus harci gépeket. Volt előnye is annak, hogy ott tanulhattam, akkor tanultam rendet az életemben, a szí-

gorú napi rend megtartott engem is. Sokat sportoltunk és ez edzette a fizikai állóképességemet. Úgy éreztem magamat, hogy a helyemen vagyok.

De Istennek más tervei voltak velem kapcsolatban: hetvenen kezdtük a 10 napos felvételi eljárást, de utolsó napra már csak hatan voltunk, akik esélyesek maradtunk a katonai pilóta pályára. Több vizsgálaton kellett átesni, emellett tesztekkel kellett kitölteni. Öt hely volt, de mi hatan voltunk, akik mindvégig kitartottunk. Utoljára az döntött, hogy a végső tesztet ki írja meg a legjobban.

Két hétig nagyon rosszul esett, hogy nem én kerültem be, teljesen feladtam az álmodat. De jött egy kis idő, amikor Isten vezetett, de én még ezt nem tudtam, nem értettem. Ez az idő kellett, hogy felismerjem a papi hivatásomat. Isten egy nagyon jó lelkipásztort küldött Pusztinára, akin láttam, hogy jó és segítőkész ember. Ő kérdezte meg, hogy lenne-e kedvem elmenni papi szemináriumba?

Olvastam a Szentek Életében, Li-guori Szent Alfonzról a Jézus Szívének Iskolája című könyvben, hogy Isten szól hozzánk embereken keresztül. Így ismertem fel a papi hivatásomat.

Jászvásáron végeztem a teológiát, ami nálunk hat év teológiai és egy pasztorális gyakorlati évből áll. A gyakorlati év alatt egy árvaházban dolgoztam, apácákat segítettem a fiatalok nevelésében, tanításában a Szűz Mária Keresztények Segítségé otthonban.

2017-ben szenteltek katolikus pappá, Urunk Jézus Krisztus Szent Szívének ünnepén. Hozzám mindig is közel állt a Jóisten, Jézus Krisztus és a Boldogságos Szűz Mária. Újmisés jelmondatomnak a következő szentírási idézetet választottam: „Asszony, íme, a te fiad – Íme, a te Anyád!” (Jn 19,26).

Nekem ez a mondat azért fontos, János apostolban én is látom maga-

mat. A Szűzanya eddig is és most is megsegít engem, bárhol is jártam.

Felszentelésem után Csíksomlyón együtt miséztem a ferences testvérekkel minden hónap első szombatján, Mária Köszöntőn. Ez mindig felemelő érzés volt számomra. Papszentelésem után többször jártam Medjugorjében, mondtam ott újmisét is.

Nem régen járt Pusztinában dr. Székely János püspök atya, én ott találkoztam vele, ahol egy magyar szentmisén együtt dicsőítettük az Urat. Székely János püspök atya azt javasolta nekem, hogy jöjjen Magyarországra, a Szombathelyi Egyházmegyébe. Elkért a jászvásári püspöktől, aki egyelőre egy évre engedte el.

Megérkezésem után három hetet töltöttem el Szombathelyen. Megismerkedtem a domonkos nővérekkel és a premontrei testvérekkel. Szentmiséken segítettem a szombathelyi Székesegyház Madonna – kápolnájában. Közben szorgalmasan gyakoroltam a magyar nyelvet.

Október 17-án érkeztem Püspök atyával ide a kertvárosi plébániára. Köszönöm Istennek, hogy idehozott engem a zalaegerszegi Szent Rafael Kórházba a betegek és a kórház dolgozóinak szolgálatára. Tudom, hogy a kórházban az orvosok és az ápolók elsősorban a betegek testét gyógyítják, én pedig a betegek lelki gyógyításában szeretnék segíteni. Felkészíteni a betegeket arra az útra, ami életünk végén mindannyiunkra vár.

Megvoltak az első találkozások az osztályvezető orvosokkal, találkoztam már sok ápolóval, akik segítenek eljutni egy-egy beteghez. Nagyon segítőkészek és kedvesek hoztam a kórház munkatársai. Már minden szerdán és vasárnaponként misézek a kórház gyönyörű kápolnájában és sorra látogatom a betegeket, szentségeket szolgáltatva ki nekik.

Köszönöm Istennek azt is, hogy megismerhetem a kertvárosi híveket

és János atyát. Abban bízom, hogy János atya és a kórház kápolnájában Nagy Tamás atya sokat segítenek nekem abban, hogy teljesen megtanuljam a magyar szentmise részét. Ezért még most az elején sokat koncelebrálok a kertvárosi templomban. De örülök annak is, hogy a hívekkel sokat imádkozhatok együtt. Nem csak tanulok, hanem imádkozok is és ez nagyon jó. Örülök, hogy itt szolgálhatom Isten népét.

Fontos gondolatom papi hivatásomban: egységesek maradni az imában és szeretni az Istent mindörökké.

Kérem a kedves híveket, hogy imádkozzanak értem és a papi szolgálatom gyümölcseiért.

Szent Szűz Mária, Medjugorje-i BékeKirálynője, imádkozz értünk!

Isten fizesse meg a jóságukat!
Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Október az Idősek hónapja, ennek keretében a Mária Rádió SZÍVHANG című műsorába, október 23-án készített Horváth Margó egy interjút, közösségünk legidősebb tagjával, Mihály Lászlóval, amelyet az alábbiakban olvashatnak.

„Hallgassa meg imánkat és végre legyen boldog a drága magyar nép!”

Drága Laci bácsi! Kérem, meséljen a szombathelyi Mária Rádió hallgatóinak az elmúlt 100 évről! Először is tekintsünk vissza a régi időkre, milyen volt a gyermek-kora?

1919. október 30-én születtem Felsőrajkon. Tízen voltunk testvérek: 5 fiú és 5 leány. Az elemi iskolák elvégzése után Nagykanizsára kerültem és magánúton kezdtem tanulni esti tanfolyamon. Bekerültem a „MAORT-dalárdába” és kezdett szép lenni az életem.

A mai gyermekek nehezen tudják elképzelni a megpróbáltatásokkal is teli gyermek- és ifjúkort, amiben Laci bácsinak része volt. A háborúkat, különösen a 2. világ-

háborút hogyan sikerült túlélnie? Mi adott kapaszkodót, erőt a családjának, hogyan érintették az 56-os események?

A gimnázium második osztályának elvégzése után megkaptam a katonai behívómat és 1940. decemberében Munkácsra, a II. gépkocsi dandár híradó századhoz kerültem. Egy hónapi levezető gyakorlat után jött a szovjet háború és alakulatommal Kolomiánál átléptük a határt 1941-ben. Közben bátyáimat is besorozták. Négyen voltunk a keleti fronton. A háború végén ketten értünk haza. Egyik bátyám a Donnál, másik bátyám a budai harcokban esett el. Én orosz fogságba kerültem sebesülten, de néhány hónap múlva hazakerültem.

1947-ben találkoztam Nagykanizsán egy kedves tanárnővel, ő ajánlotta, hogy folytassam a tanulást. Úgy is lett, és 1952-ben leérettségiztem. Dühöngött a Rákosi és bandája általi megtorlás. Sok százezer magyart szedtek össze éjjel és szállították őket Szibériába. És a börtönökben agyonvert százezrek halála hozta az 1956-os forradalmat.

Aznap este elmentem a plébániára, hogy egy szentmisét szolgáltsak a Budapesten elesett testvérekért. Kopogtam, beléptem és a pap összeesett. Könyörögtem neki, hogy nem vagyok kommunista, és másnap elmondta a szentmisét. Ott voltam, együtt imádkoztunk. Drága édesanyámat sírba vitte a bánat. A félig kivonult szovjet csapat kato-

náit Hruscsov néhány hét múlva visszahozta, és én 1956. december 3-án átléptem Sopronnál a határt.

Amerikában hogyan kezdett új életet?

Miután átléptem a határt, Amerikába kerültem. Első munkahelyem egy vasgyárban volt. Néhány hónap múlva sztrájk lett és én néztem egy másik munkát. Egy hónap után vége lett a sztrájknak és ettől a naptól két munkán dolgoztam. Megtartottam mindkét munkát hat évig. 1974-ben megnősültem. Vettünk közösen egy szép házat a tó partján. A tó körül lakók kedves népek voltak. Gyönyörűség volt ott lakni! Már az utóbbi időben hallottam TV-n, rádión, rokonok leveleiből, hogy magyar szívű, magyar szerető emberek vezetik, építik újjá ezt az országot.

Öt éve települt haza Amerikából. Hogyan telnek most a napjai?

2010-ben meghalt szegény feleségem, és én úgy határoztam, hazajövök segíteni az újjáépítésben. Szeretettel ölelek szívemre minden magyart, hogy kitartottak és most van hová hazajönni. Öt éve vagyok itthon. Volt egy csípőműtétem. A Jóisten áldja meg dr. Farkas Zsuzsa doktornt, négy nap múlva meggyógyított, egy percig sem volt fájdalmam. Jóságú, jólelkű orvosok, egymást szerető magyar nép között jól érzem magam.

A magyarok Istenének háza a szomszédomban van, és szeretettel, hívő lélekkel járok a vasárnapi misére. Drága János atya, Krisztus szolgálja szeretettel hallgatja híveinek gondját, panaszát és örömét. Amíg a templomból kifelé jövök, az ajtóban

hallom, hogy egy nagymama boldogan meséli, hogy: „János atya, a kisunokám ma 4 éves!” Hát kell ennél nagyobb és boldogabb újság a világon?

A múlt héten szavazni voltunk. Megválasztottuk új vezetőinket, jó munkát kívánva hazáért, drága magyar népért és szabadságáért!

Szeretem imacsoportokkal együtt kérni a magyarok Istenét, segítse meg ezt sokat szenvedett, drága magyar népet! Hallgassa meg imánkat és végre legyen boldog a drága magyar nép!

Befejezésül szeretném, ha megosztaná velünk gondolatait arról, hogy mi a hosszú élet titka?

A hosszú élet titka szerintem az, hogy a családban sohase mondd meg, amit nagyon meg akartál mondani, ezzel elkerülhetjük a családi vitákat és így lesz teljes a nyugalom! Békében éljünk egymással!

Köszönöm szépen a beszélgetést! Áldott, szeretetteljes időt kívánok Önnek! A Jóisten áldása és szeretete kísérje további életében! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

„Szívem az Úrban bízott
és ő megsegített.”
(Zsolt 28,7)

